

רע"פ 6466/17 - א ד א נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 6466/17

כבוד השופט א' שהם
א ד א

לפני:
ה המבקש:

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לרשות ערעור על פסק דין של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד, מיום 16.7.2017, בע"פ
17-03-63441, שניתן על ידי כב' השופטים: א' טל -
נשיא; ז' בוסתן; ו-נ' בכור

בשם המבקש: עו"ד ירון פורר

החלטה

1. לפניו בקשה לרשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המוחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים: א' טל – נשיא; ז'
bosstan; ו-נ' בכור), בע"פ 17-03-63441, מיום 16.7.2017. בגדירו של פסק הדיון, נדחה ערעורו של המבקש על
הכרעת דין של בית משפט השלום ברחוות (כב' השופת א' פינק), בת"פ 14-05-15793, מיום 2.1.2017, ועל גזר
דין, מיום 1.3.2017.

רקע והליכים קואדמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום, המונה שלושה אישומים, שעוניים תקיפה סתם – בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק
העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (3 עבירות); איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; וכליית שווה, לפי

עמוד 1

על פי עובדות האישום הראשון, ביום 17.5.2014 שעה 17:30, התפתחה מריבה בין המבוקש לבין המתלוונת, על רקע רצונות להתגרש. בנסיבות אלה, המתלוונת ביקשה לצאת מהבית עם ילדיה, והمبוקש תקף אותה בכך שימושו באתיקה חזקה לתוכה הבית, לך מידה את בתם הפעוטה, ונעל את דלת הבית. בתגובה לכך, קר נטען בכתב האישום, נכנסה המתלוונת עם הבת לחדר השירותים ונעלה את עצמה מבפנים, תוך שהמבקש דפק על הדלת ובעט בה בניסיון פתוח אותה.

בגדרו של האישום השני נטען, כי ביום 22.4.2014 בשעה 18:00 Uhr, במהלך נסיעת המבוקש והמתלוונת ברכבת יחד עם ילדיהם, התפתח ויכוח בין המבוקש למתלוונת. נטען בכתב האישום, כי המבוקש תקף את המתלוונת בכך שטרם לה בחזקה בפניה. במהלך עצרתם בתחנת דלק, כאשר המתלוונת ירדה מהרכבת כדי לנתקות את שימושו, המבוקש סרב לאפשר לה לחזור אל הרכבת, ומשניטה להיכנס לרכבת, המשיך המבוקש בנסיעתו. על פי עובדות האישום השני, בהמשך הנסיעה איים המבוקש על המתלוונת כי יתנגש עם רכבם בכיכר או באירועה וירוג את עצמו, את המתלוונת ואת ילדיהם, תוך שהוא מגביר את מהירותו נסיעתו. מוצאה המתלוונת את מתפתחת הרכבת ממנגנון ההתנעוה וניסתה למלט את עצמה ואת ילדיה מהרכבת. בנסיבות אלו, המבוקש אחזה בילדם ומנע מהמתלוונת לעזוב. בהמשך הנסיעה, שב המבוקש ואיים על המתלוונת בפגיעה בחיה ובחיי הילדים, בכך שיתנגש עם הרכבת בכיכר הסמוכה לביתם.

מעובדות האישום השלישי עולה, כי ביום 29.1.2014, ככל המבוקש את המתלוונת בכך שמנע את יציאתה מביתה, נעל את דלת הבית וחסם אותה בגופו. בגדרי האישום השלישי נטען, כי בנסיבות אלה המבוקש תקף את המתלוונת בכך שהדף אותה בידיו וגופו, ומונע ממנה לצאת מהבית, עד שלבסוף התרצה ואפשר לה לצאת.

3. ביום 2.1.2017, הרשיע בית משפט השלום ברחבות את המבוקש ביצוע העבירות המียวחות לו בכתב האישום. בהכרעת דין, נתן בית משפט השלום אמון בגרסתה של המתלוונת, אשר נמצאה מהימנה, מפורתת, "ונטוועה בזמן ובמקום ביחס לכל אחד מהאישומים". בית משפט השלום התרשם, כי המתלוונת מסרה תיאורים מינוריים בדבר ההתרחשויות ולא טענה לאלימות קשה שהופעלה כלפייה. בית משפט השלום מצא חיזוקים לגורסתה של המתלוונת בהקשר לאישומים הראשון והשני, בעדויות של אימה ושל אחותה, כמו גם בגרסת הסיר, אשר הגיע לבית המתלוונת בעקבות האירוע הראשוני. אשר לאישום השלישי, מצא בית משפט השלום חיזוק לנטען בכתב האישום בתוכנות בין המתלוונת לאימו של המבוקש, מיום האירוע. מנגד, דחה בית משפט השלום את גרסתו של המבוקש, לפיה מדובר בעילית שואא, שנועדה לבדוק אותו ולהשתלט על כספו, וממצא את גרסתו כבלתי מהימנה. בית משפט השלום דחה בנוסף את טענותו של המבוקש, בדבר קיומם של מחדלי חקירה. אשר על כן, הרשיע בית משפט השלום את המבוקש בכל העבירות שייחסו לו בכתב האישום.

לאחר זאת, ביום 1.3.2017, גזר בית משפט השלום את דיןו של המבוקש. ראשית, ציין בית משפט השלום, כי העבירות דין בוצעו בשלוש הזדמנויות נפרדות ובמועדים שונים, שאף אינם סמוכים זה לזה, וכי לא קיים "קשר נושא בין האירועים". לפיכך, נקבע כי מדובר בשלושה אירועים נפרדים, שיש לקבוע לגבי כל אחד מהם מתחם עונש הולם. בהמשך, ולצורך קביעת מתחם העונישה הולם, עמד בית משפט השלום על הפגיעה שהסבירו מעשיו של המבוקש בערכיהם החברתיים של הגנה על שלומן, גופן, שלמות נפשן, ובטיחונן של נשים. זאת, בצביעו כי נקבעה בחוק עונישה

מחמייה, באשר לעבירות של תקיפה בת זוג. בנוסף, התייחס בית משפט השלום לנסיבות ביצוע העבירות, ובינהן, לעובדיה כי המבוקש הורשע בביבירות מספר עבירות תקיפה, לצד עבירה של איומים וUBEIRA של כליאת שואה, ולכן שהUBEIROT בוצעו לאורך תקופה, כאשר היה בהן כדי "לההר אימים על המתלוונת". לאחר שסקר את מדיניות הענישה המקובלת בעבירות שיווסו לבקשתו, בכל אחד מהאירועים, קבע בית משפט השלום, כי מתחם הענישה ההולם עבר האישום הראשוני ינווע בין מאסר על תנאי, לצד ענישה נלוית, לבין מאסר לתקופה של מספר חודשים, שיכלшибוצע בדרך של עבודות שירות; מתחם העונש בגין האישום השני ינווע בין מאסר לתקופה של 6 חודשים, שיכלшибוצע בדרך של עבודות שירות, לבין מאסר של 12 חודשים; ומתחם העונש ההולם לאישום השלישי ינווע בין מאסר על תנאי לבין מאסר לתקופה של מספר חודשים.

לצורך קביעת עונשו של המבוקש בתחום מתחמי הענישה, התייחס בית משפט השלום לנסיבות שאין קשרות לביצוע העבירה, ובכלל זה: לעברו הפלילי של המבוקש, הכלול ארבע עבירות של תקיפה בת זוג, לרבות גרים חבלה וUBEIRA של איומים; ומנגד, לעדויות האופי החיוויית בעניינו של המבוקש; לתעסוקתו הקבועה של המבוקש; ולנכונותו של המבוקש, המוכרת במודוס לביטוח לאומי. בהמשך, קבע בית משפט השלום, כי לנוכח מכלול הנסיבות בעניינו של המבוקש, והגם שהוא הופנה לקבלית חוות דעת מה厶מונה על עבודות השירות, אין מקום להסתפק בעונש של מאסר בדרך של עבודות שירות. בהתאם לכך, נקבע, כי מעשיו של המבוקש מצדיקים הטלת מאסר אחורי סORG ובריה, לתקופה של מאסר קצרה יחסי, לצד מאסר על תנאי ופיזיים לזכותה של המתלוונת. לאחר זאת, השית בית משפט השלום על המבוקש עונש כולל, כמפורט להלן: מאסר בפועל לתקופה של 9 חודשים, בגין ימי מעצרו; מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים, לביל עבורי המבוקש כל עבירות אלימות לפי חוק העונשין או כליאת שואה, במשך 3 שנים; ופיזיו למתלוונת, בסך 5,000 ₪.

4. המבוקש הגיש ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד. ביום 6.7.2017, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבוקש, על שני חלקיו. אשר להכרעת הדיון, נקבע כי אין מקום להתערב במצביו העובדתיים של בית משפט השלום, אשר התרשם מהעדים באופן בלתי אמצעי, או במסקנותיו, שנתמכו בחזוקים לעדותה של המתלוונת. בית המשפט המחוזי הוסיף, בהקשר זה, כי הכרעת דין של בית משפט השלום מפורטת, וכוללת התמודדות עם הקשיים שעלו ביחס לעדויות שנשמעו בפניו. בכל הנוגע לחומרת עונשו של המבוקש, נקבע בית המשפט המחוזי, כי לא נפלה שגגה בגזר הדיון. זאת, ממשדבר במסכת אירועים אלימה, בה נקט המבוקש כלפי המתלוונת, במשך תקופה לא מבוטלת של חודש ומחצה, כאשר חלק מהUBEIROT בוצעו נגד עניי ילדיו. בית המשפט המחוזי נתן את דעתו לכך שהمبוקש לא נטל אחריות על מעשיו, ולא הודה במינויו לו, וכן התייחס להרשעותיו הקודמות של המבוקש בעבירות של תקיפה כלפי בת זוג, אשר נבערו לפני כ-10 שנים. על יסוד האמור, קבע בית המשפט המחוזי כי אין מקום להתערב בעונש שהושת על המבוקש.

הבקשה לרשות ערעור

5. בבקשתה לרשות ערעור שלפניי, מישג המבוקש על עצם הרשותו בדיון, ולהילופין, על חומרת העונש שנגזר עליו. בכל הנוגע להכרעת הדיון, טען המבוקש, כי גם שבקשתו אינה מעלה שאלת משפטית מובהקת, יש להיעתר לה לאור "נסיבות מיוחדות ואישיות יוצאות דופן". לטענת המבוקש, נפלו בעדותה של המתלוונת "פגמי מהימנות מרווחים וקשים", שאופן שאין ליתן בה אמון, וכן "נפלו טעויות מהותיות בהערכת המהימנות" של עדי הتبיעה. לפיכך נטען, כי יש לזכות את המבוקש מכל אשם. עוד טען המבוקש, כי קיימים בעניינו מחדלי חקירה, אשר יש בהם כדי להשליך על התוצאה אליה הגיע בית המשפט המחוזי. נטען, בהקשר זה, כי המבוקש לא נחקר על אודות מלאה פרטן כתוב האישום שהוגש

נגדו, כאשר חלק מההאשמות הוטחו בו במסגרת עימות מול המתלוונת בלבד. נטען בנוספ', כי למתלוונת "סיבה ורקע להעליל על המבוקש ולהרחקו מהבית". לחילופין, טען המבוקש, כי בעניין העונש שנגזר עליו עומדות שאלות עקרוניות, החורגות מעניינו הפרטי. כך, לטענותו של המבוקש, קיים גם מהותי בעובדה שבית משפט השלים אותו לקבלת חוות דעת מטעם הממונה על עבדות השירות, אך בסופו של יום השית עליו עונש מאסר, לריצוי בפועל. בנוספ', לשיטתו של המבוקש, יש לסוגג את העברות דין כאירוע אחד, כאשר הקביעה כי מדובר בשלושה אירועים שונים, הובילה לכך שהוחשת עליו עונש "בלתי סביר בעלייל", ביחס לעברות בהן הוא הורשע. לטענת המבוקש, לו נקבע בעניינו מתחם עניינה הולם אחד בלבד, לא היה מושת עליו עונש מאסר מאחורי סוגר ובריח. נטען בנוספ', כי יש מקום להקל בעונשו של המבוקש, גם בהחשב בשיקולים נוספים, ובכללם: העובדה שעסקינו ברף אלימות "נמור בזורת" שנתקט המבוקש כלפי המתלוונת; הזמן שחלף מאז ביצוע העברות דין ועד למועד מתן גזר הדין; העובדה כי בין המבוקש למתלוונת קיים נתק מוחלט מאז ביצוע העברות; והעובדה כי המבוקש לא ריצה בעבר עונש מאסר בפועל; ולבסוף, נסיבותו האישיות של המבוקש, המוכר כנכה על ידי המוסד לביטוח לאומי, ואשר משלם מזונות לשני ילדיו. לאור אמרור, התבקש בית משפט זה להקל בעונשו של המבוקש.

דין והכרעה

6. לאחר עיון בבקשת רשות הערעור ובኒומוקיה, הגיעו לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. הלכה היא, כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" שמורה אף למקרים חריגים, המעוורדים שאללה משפטית נכבהה, או סוגיה ציבורית רחבה היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים לבקשתה; או למקרים בהם מתעורר חשש מפני אי-צדק ממשי או עיוות דין, שנגרכם לבקשת (רע"פ 10059/16 בDIR נ' מדינת ישראל נ' מסיקה נ' מדינת ישראל (14.3.2017); רע"פ 226 מסיקה נ' מדינת ישראל (6.3.2017); רע"פ 9171/16 קלבונה נ' מדינת ישראל (5.1.2017); רע"פ 9632 מקוריה נ' מדינת ישראל (15.12.2016) (להלן: עניין מקוריה). בענייננו, נסובה הבקשתה על עניינו הפרטי של המבוקש, האotto לא. נסוף לכך, טענות המבוקש, רובן ככלן, כבר הועלו בפני בית המשפט המחויז, אשר התקיים אליהן ודחה אותן בפסק דין, ומשכך, נראה כי הבקשתה מהווה ניסיון לעורוך "מקצת שיפורים" לתוכאתה הערעור, ניסיון שאין להיעתר לו (רע"פ 7665/16 א. סביח למסחר כללי בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התרבות (14.11.2016) (להלן: עניין א. סביח); עניין מקוריה)). דיו בטעמים אלו, על מנת לדוחות את הבקשתה.

7. לעומת מנגנון הדרושים, ATIICHIS לטענותו של המבוקש גם לגופו של עניין. בכל הנוגע להכרעת הדין שניתנה בענייננו, טענותו של המבוקש מ>Show, הלכה למעשה, על ממצאי מהימנות שנקבעו על ידי בית משפט השלים. זאת, שעה שיודיע, כי התערבותו ערכאת ערעור בנסיבות מיין אלו, אשר נקבעו על ידי הערוכה הדינית, תיעשה במקרים חריגים ומוצמצמים בלבד, לא כל שכן עת עסקין בראשות ערעור "בגלגול שלישי" (רע"פ 372/17 ח'ורי נ' מדינת ישראל (18.1.2017); עניין מקוריה; עניין א. סביח). במרקחה דין, קבע בית משפט השלים, לאחר שמיית העדים ובחינת התשתיית הריאיתית שהונחה בפניו, כי יש להעדיף את עדותה של המתלוונת על פני גרסתו של המבוקש. עוד נקבע, כי אין במחדלי החקירה הנטענים כדי לפגוע בהגנתו של המבוקש. בקביעות אלה, לא מצאתי טעם מבורר להתערב. יתרה מכך, מקובלת עליי, בהקשר זה, עמדתו של בית המשפט המחויז, לפיה בית משפט השלים התמודד כראוי עם טענות המבוקש, בנוגע לסתירות הנטענות ולקשיים שעלו מעדותה של המתלוונת וمعدויותיהם של יתר עדי ה התביעה, וביחס למחדלי החקירה, להם טוען המבוקש.

8. אשר לטענותו של המבוקש בעניין גזר הדין, בית משפט זה פסק, לא אחת, כי בבקשת רשות ערעור הנسبה על חומרת העונש לא תתקבל, ככל, אלא אם מדובר במקרים בהם ניכרת סטייה קיצונית מרף העונשה הנוגגת והמקובל

בעבירות דומות (רע"פ 10116/16 דסוקי נ' מדינת ישראל (24.1.2017); רע"פ 4512/15 הרוש נ' מדינת ישראל (6.7.2015); רע"פ 4265/15 זדונ נ' מדינת ישראל (22.6.2015)). סבורי, כי עונשו של המבוקש אינו סוטה כהוא זה מדיניות הענישה המקובלת בעבירות מסווג זה. נחה דעתך, כי נסיבותו האישיות של המבוקש, יותר הנסיבות המקלות שפורטו על ידו, לא נעלמו מעני הערכאות הקודמות, אשר התחשבו כראוי בכלל השיקולים האפשריים לקולה, תוך איזום אל מול חומרת העבירות שביצע המבוקש, יותר השיקולים לחומרה בעניינו. כמו כן, נקבע, לא אחת, כי ציפייה שנצמחת בלבו של הנאשם, בהקשר להפניתו אל הממונה על עבודות השירות, לצורך קבלת חוות דעת, אינה נתפסת, כלל, ציפייה לגיטימית. קבלת חוות הדעת מטעם הממונה על עבודות השירות, עבור מטעם גזר הדין, نوعה לאפשר לבית המשפט לבחור בדרך הרואה ביותר לעונשה, שעה שככל החולפות העונשיות האפשריות עומדות נגד עינוי (רע"פ 5464/16 לייזוביץ נ' מדינת ישראל (12.7.2016); רע"פ 3026/14 רימן נ' מדינת ישראל (31.12.2014); רע"פ 4894/13 סלע נ' מדינת ישראל (23.1.2014)). על יסוד האמור, נראה בעיני, כי העונש שהושת על המבוקש הינו ראוי ומאוזן.

9. אשר על כן, הבקשה לרשויות ערעור נדחת בזאת. המבוקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 15.10.2017 עד השעה 10:00, ביום"ר "הדרים", או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשבישותו תעודה זהה ועותק מהחלהה זו. על המבוקש לתרגם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למין מוקדם, עם ענף אבחן ומין של שירות בתי הסוהר, טלפונים: 08-9787336 או 08-9787377.

ניתנה היום, כ"ז באלוול התשע"ז (18.9.2017).

שפט